

der for enkelte Artiklers Vedkommende har Overflod og ikke kan finde Afsætning. Men hvis det ærede Medlem vil se sig rigtig for, vil han se en Verden i Nød, og de Lande, som tæller Millioner, og som betyder noget i det store Folkesamfund, de lider Savn og Mangel paa alle Livsfornödenheder og er ude i Tilstande, som vi aldrig har kendt Mage til, saa længe vi har kendt et civiliseret Samfund. Der er ikke i Øjeblikket Overproduktion her i Verden, men der er Mangel og Nød efter disse Aars Ødelæggelser.

Nej, det ærede Medlem tager fejl, og jeg tror, at Forklaringen er den, for det første, at naar der er gaaet en saadan Ulykke hen over den ganske Verdens Folkesamfund, maa meget være bragt i Uorden og Ulave. Men naar det gaar saa langsomt med at arbejde sig op mod bedre Tilstande, saa tror jeg dernæst, at Forklaringen er netop den, at den Slags Betragtninger, som det ærede Medlem her fremsatte, har fundet Indpas under Verdenskrigen; det er dem, der endnu staar som Hindring for, at Menneskeslægten med fuld Kraft kan tage fat paa Genopbygningen og Genrejsningen af den ødelagte Verden.

Det ærede Medlem sagde til os: I kan sagtens være Frihedsmænd, I Landboere, for Landbruget har det jo godt, men se nu bare til de Konkurser, der opstaar indenfor Industrien, hvad vil I gøre overfor dem? Jeg skal til det ærede Medlem sige, at der var ogsaa en Tid, da der var Konkurser indenfor Landbruget — det er muligt, den kan komme igen, men jeg haaber det ikke —, og jeg husker fra min Drengetid, at da var det et dagligt Fænomen. Hvis Landbruget da, i Firserne og Halvfemserne, var gaaet den Vej at bede Staten om Importforbud og Beskyttelse og den Slags kunstige Statsforanstaltninger, ja, jeg skal ikke komme ind paa nærmere at uddybe, hvorledes vi saa havde været stillede her i Dag, det vil jeg overlade til det ærede Medlem at overveje. Jeg vil blot sige, at hvis Landbruget den Gang var gaaet den Vej, er det meget tvivlsomt, om en Ordfører for Socialdemokratiet da i Gaar kunde have staaet her i Rigsdagen og sige: Der er jo Mad nok her i Landet. Thi dette er et ganske lokalt Fænomen, der netop skyldes dette, at Landbruget gik den Vej i Firserne og Halvfemserne, som det gjorde.

Og naar der hersker vanskelige Forhold for Industrien — og det gør der, det

nytter ikke at lukke Øjnene derfor —, er der kun een Vej at gaa: at Industrien bliver saa konkurrencedygtig, at den kan tage Kampen op med de andre Landes. Jeg siger ikke, at Fejlen ligger hos Arbejderne alene, hovedsagelig hos Arbejderne; der kan være mange Aarsager dertil, og der kan være mange Ting, som skal rettes. Men ved at indføre kunstige Statsforanstaltninger, kunstige Skranker i Omsætningen med Udlandet, fremkalder man blot denne uholdbare Tilstand, at den danske Industri ikke er konkurrencedygtig med Udlandets. Der er under Krigstiden opstaaet en Mængde Vildfarelser og en Forvirring af Begreberne; og under denne Begrebsforvirring er det, at Socialdemokratiets Grundsætninger kommer til Anvendelse rundt om i Landene og med det sørgelige Resultat, som vi ser.

Det ærede Medlem vil som Lægemiddel overfor den forgiftede Samfundsorganisme anvende Giften som Medicin. Det er en ualmindelig og meget farlig Fremgangsmaade. Der er rensat en Del ud efter Krigstiden, og det er den Vej, vi skal frem; men maaske er der lang Vej frem endnu. Først ved at afskaffe alle disse kunstige Bestemmelser, disse kunstige Indgreb kan der frembringes et Erhvervs- og etableres en Samhandel og en Arbejdsvirksomhed, som kan fremkalde de lykkeligere Tilstande, som jeg er enig med det ærede Medlem i at ønske snarest muligt maatte indtræde, ogsaa for de ødelagte Statsfinansiers Vedkommende omkring i Landene — thi det er jo heller ikke et Fænomen, som er enestaaende for dette Land. Da bliver det Vejen, at Statsfor sorgen aftager mere og mere, og at den enkelte Samfundsborger kommer til at føle sit Ansvar og først og fremmest tager Del i Samfundets Genoprettelse. Jeg glæder mig over, at vi i det forløbne Aar er naaet saa vidt, som vi er, og jeg glæder mig over, at vi for Kornlovens Vedkommende nu staar ved den endelige Afvikling.

Det ærede Medlem omtalte Arbejdsløsheden og omtalte paa en baade gripende og smuk Maade, hvor ulykkelig denne Tilstand var, og hvilken Forbandede den var for de Hjem, den ramte. Hvis der kunde naas nogen Forbedring ved, at vi beskriver for hinanden, hvilken Ulykke det kan være, vilde jeg takke ham for hans Redegørelse og af fattig Evne prøve at stille mig ved Siden af ham. Men jeg tror ikke, det opnaas ad den Vej. Jeg tror, det ærede Medlem er inde paa